

ÖLÜYE TELKİN VERİLMESİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا كُنْتُمْ فِي الْقَصَبِ أَوْ الثَّلْجِ أَوْ الرِّدْعِ
فَحَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَأَوْمِئُوا إِيْمَاءً

(طب . عن علقمة بن عبد اللّ المزني عن أبيه)

RE. 62/1 (İzâ küntüm fi'l-kasabi, evi's-selci, evi'r-rad'i, fehadarati's-salâtü feevmiû îmâen.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Beraber bir salevât-ı şerife okuyalım:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedinin- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Uygunsuz Yerlerde Namaz Kılınışı

Bu okuyacağım hadîs-i şerîf namazla ilgilidir. Namaz kılmak birinci vazifemizdir. Ona hiçbir şey mâni olmaz

Taberânî, Alkame ibn-i Abdullah'tan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِذَا كُنْتُمْ فِي الْقَصَبِ أَوْ الثَّلَجِ أَوْ الرَّدَعِ
فَحَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَأَوْمِئُوا إِيْمَاءً

(طب . عن علقمة بن عبد اللّ المزني عن أبيه)

RE. 62/1 (*İzâ küntüm fi'l-kasabi, evi's-selci, evi'r-rudâ'i, fehadarati's-salâtü feevmiû îmâen.*)

(*İzâ küntüm fi'l-kasabi*) “Kamışlık, otluk bir yerde, (*evi's-selci*) veyahut kar olan yerde, (*evi'r-rudâ'i*) veya mezarlıkta olduğunuz zaman, (*fehadarati's-salâtü*) namaz vakti geldi mi, (*feevmiû îmâen*) o zaman namazı başınızla îmâ ederek kılın!”

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.46, no:7913; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.369, no:2980; Alkame ibn-i Abdullah el-Müzenî babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.339, no:19165; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.48, no:2749.

Bir namaz kılacağız ama bulunduğumuz yer çok kamışlık, dikenlik bir yer, secde edemeyeceğiz orada... İkincisi; kar yağmış, her taraf bembeyaz, bir karış, iki karış, namaz da kılacağız. Yahut da gemideyiz, gemi de çok sallanıyor, ayakta duramayacağız. Namaz vakti de geldi, ezanlar okundu Burada şimdi namazı nasıl kılacağız?

O zaman oturduğumuz yerde îmâ ile kılarız. Oturduğumuz yerde okuruz, biraz eğiliriz, o rükû olur. “*Semia’llâhü li-men hamideh*” der, kalkarız. Bu sefer biraz daha fazlaca eğilir, secde ederiz. Başını yere koymak şart değil, biraz fazlaca eğilir. “*Sübhâne rabbiye’l-a’lâ...*” der üç defa. Kalkar, ikinci secdeyi yapar. Ondan sonra namazın ikinci rekâtına geçer.

Allah esirgeye, gemide giderken batır gemi... Biz de kurtuluruz, bir tahtaya yapışmışız. Tahtanın üzerinde duruyoruz, imdatçı gelir, bizi kurtarır diye bekliyoruz. Vakit de geldi, akşam vakti güneş batacak. Orada ikinci vaktinde de namazımızı kılmak lazım.

“—E nasıl kılalım, suyun içerisindeyiz ya; işte canımızı kurtarabiliyoruz ancak?”

O sırada başımızla da olsa namazımızı kılacağız. Namazın terkine cevaz yok... Onun için,

تَرْكُ الصَّلَاةِ كُفْرٌ

(*Terkü’s-salâti küfrün*) “Namazın terki küfürdür.” diyorlar. Bunu te’vil etmişler; “İtikad etmezse, inanmazsa, o zaman kâfir olur.” demişler.

“—E, inandığı halde de kılmazsa, ne olacak?”

Dün *Eyyühe'l-Veled Tercümesi* diyerekten bir kitap okudum. Orada diyor ki:

“—Bilgi iyidir ama o yeter o bildiğin sana. Biraz da bildiklerini tatbik et bakalım, amelini işle! Yalnız bilgi öğreneceğim diye uğraşıp durma, vaktini bilgilerle öldürme. Onlarla amel et!”

Amel etmedikten sonra bilgi ne olacak? Meyvesiz ağaç gibidir. Amel olmazsa, bilginin çokluğu meyvesiz ağaç neyse o da odur, işte o kadar. Keserler odun yaparlar.

Onun için, namaza hiç bahane yok! Ancak kadının özrü vardır, kadın özürlü anında kılamaz. Erkek kılmıyorsa;

“—Senin de özrün mü var, sen de kadın mısın?” derler.

Değilsin. Öyleyse al abdestini, kıl namazını...

“—Üstüm kirli!”

Kirli olsun varsın, üstün kirliliğinin zararı yoktur. Yalnız pis olmasın... Pisse, yıkarsın tabii, o da gider. Zaten müslüman pis gezmez.

Allah affetsin de tevfikini refik etsin... Namazımıza devam eden, namazımıza şöyle can ile devam eden kullarından eylesin...

Bu namaz kolay bir şey değil ha! Namaz çok büyük bir ibadet... Çünkü varlığın sahibinin karşısına dikilmek ne demek yahu?

Biz bir reis-i cumhurun karşısına çıkmak istesek;

“—Aman bizi Őu reis-i cumhurun karŐısına sokun da, bakalım bir derdimiz var anlatacađız ona!” desek kim bilir kaŐ tane delil lazım! İŐte, “DilekŐe yaz!” derler, bilmem ne derler, kaŐ tűrlű bahane bulurlar, kolaycacık da sokmazlar.

Şimdi biz varlıkların, kâinatın sahibinin karşısına kolaycacık *Allahu ekber* dedik mi duruyoruz. Ama kimdir o? Varlıkların sahibi Allah... Onun karşısında elbette erimemiz lazım gelirken, gafletimiz dolayısıyla işte vazifelerimizi eksik yapıyoruz.

Allah onu da kabul etsin...

b. Yeni Elbise Giyince Edilecek Dua

İbn-i Sa'd ve İbn-i Ebî Şeybe, Abdurrahman ibn-i Ebî Leylâ Rh.A'ten rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِذَا لَبِسَ أَحَدُكُمْ ثَوْبًا جَدِيدًا فَلْيَقُلْ
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَسَانِي مَا أُوَارِي بِهِ
عَوْرَتِي وَأَتَجَمَّلُ بِهِ فِي حَيَاتِي

(ابن سعد، ش . عن عبد الرحمن بن أبي ليلى مرسلًا)

RE. 62/2 (*İzâ lebise ehadűkűm sevben cedîden, felyekul: El- hamdű li'llâhi'llezî kesâni, mâ űvâriye bihî avretî, ve etecemmelu bihî fî hayâtî*)

(*İzâ lebise ehadűkűm sevben cedîden*) “Sizden biriniz űzerine yeni bir elbise giydiđi zaman, (*felyekul*) Őu duayı sűylesin:

(*El-hamdü li'llâhi'llezî kesâni, mâ üvâriye bihî avretî*) “Çıplaklığımı sayesinde örtebileceğim bir elbiseyi bana nasib etmiş olan Allah’a hamd ü senâlar olsun, şükürler olsun. (*Ve etecemmelü bihî fî hayâtî*) Hayatımda kendimi güzelleştirecek bir kılığa beni büründüren Allah’a hamd ü senâlar olsun!”

El-hamdü lillâh, her zaman Cenâb-ı Hak ikramlar yapar, yeni yeni elbiseler giyeriz. Bayramlarda, cumalarda, ve sairelerde eskiyi koyup yenisini alırız. Böyle bir yeni elbise giydiği vakitte insanın hamd etmesi lazım!

“—Yâ Rabbi, sana hamd ü senalar olsun ki benim avretimi, edep yerimi örtecek bir elbise ile beni örttün, zînetlendirdin!” demesi lâzım!

Çıplaklık iyi bir şey değil ki. Soyunsak şimdi hepimizi ayıplarlar, kovarlar buradan. Birimiz üstünü soyunsa, “Defol buradan!” diye hepimiz kovarız onu. Elbise bir nimettir. Edep yerlerimizi örtüyoruz, üstümüzü örtüyoruz; soğuktan korur, kıştan korur, yağmurdan korur. İnsan da hayatında emsali arasında bir meziyete mazhar olur.

Hani yeni elbise giydiğimiz zaman hamd ettiğimiz gibi, her gün de giyinirken böyle Cenâb-ı Hakk’a hamd ü senalar ederek, “Hayatımı iade ettin bana yâ Rabbi.

² İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.264, no:25595; İbn-i Sa’d, *Tabakât*, c.I, s.460; Abdurrahman ibn-i Ebî Leylâ Rh.A’ten.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.297, no:41088; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.IV, s.51, no:2752.

Yeni bir hayat verdin, bu yeni hayatımla beraber ben sabahleyin giyiniyorum. Senin huzuruna geleceğim, sana çok şükürler olsun. Bu kadar kusurlarımla, kabahatlerimle kabul ediyorsun beni huzuruna; ne büyüksün yâ Rabbi!” demeliyiz.

Şimdi bizim kabahatlerimizi birisi bilse;

“—Defol buradan! Sokulma yanıma pis herif!” der.

Eh Allah biliyor işte. Bildiği halde de gidiyoruz yanına, “Gel kulum gel, gel kulum gel!” diyor. Allah!.. Affet kusurlarımızı yâ Rabbi!

c. Yemek Tabağını Sıyrmanın Karşılığı

Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA’dan riyayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

إِذَا لَعِقَ الرَّجُلُ الْقِصْعَةَ اسْتَغْفَرَتْ لَهُ
الْقِصْعَةُ فَتَقُولُ اللَّهُمَّ أَعْتِقْهُ
مِنَ النَّارِ كَمَا أَعْتَقَنِي مِنَ الشَّيْطَانِ

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ سَمْعَانَ عَنْ أَنَسٍ)

RE. 62/3 (*İzâ laika’r-racülü’l-kas’ate, istağferet lehü’l-kas’atü, fetekül: Allâhümme a’tikhu mine’n-nâr, kemâ a’tekanî mine’s- şeytân.*)

³ İbn-i Irak, *Tenzîhü’s-Şeriah*, c.II, s.327, no:137; *Kenzü’l-Ummâl*, c.XV, s.253, no:40829; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.IV, s.52, no:2755.

(*İzâ laika'r-racülü'l-kas'ate*) “Bir kimse yemek tabağını sıyırırsa, (*istağferet lehü'l-kas'atü*) tabak onun için Allah'tan mağfiret diler. (*Fetekül*) Der ki: (*Allâhümme a'tikhu mine'n-nâr*) Allahım onu cehennem ateşinden koru, (*kemâ a'tekanî mine'ş-şeytân*) onun beni şeytandan koruduğu gibi...”

Kas'a, tas, çanak ne olursa yemek yediğimiz yemek kapları. Müslüman yemek yedikten sonra, ekmeğiyle tabağını güzelce sıyırır, eliyle parmağıyla da sıyırır, içinde kalanlarını yer. Onu bırakmaz sahanda... Müslümanın âdetidir.

Ama az bir şeydir? Ne kadar az olursa da olsun, kap temiz olaraktan ev sahibine iade olunur. Hem ev sahibi bulaşık yıkarken sıkıntı çekmez, hem de o tabak, ‘Yâ Rabbi, sen bunu mağfiret et!’ diye dua eder.”

Buna derler lisân-ı hâl. Hâl lisanı ile Cenâb-ı Hak ona o kudreti vermiştir.

“—Bu bakırdır, tastır, şudur budur; bunun dili neresinde?” diyeceksin.

İşte bunun bu teybin dili neresinde ise onun dili de orasında. Bunu artık bugün söylemeye hiç lüzum yok. Çünkü gavurcukların yaptıkları o tahta parçaları gözümüzün önünde, ne güzel söylüyor bize. O tahta parçaları ne güzel söylüyor. Eh onların söylediğini görüp dururken bu çanak da nasıl söyler dememeli insan artık. Kudret-i İlâhî tecelli etti mi ağaca da söyletir, taşa da söyletir, her şeye söyletir.

Nitekim, Cenâb-ı Peygamber geçerken taşlarla ağaçlar, “*Es- selâmü aleyke yâ rasûla’llah!*” diyordu, bunu herkes duyuyordu. Cenâb-ı Peygamber’in elinde o taşlar, “*Sübhâna’llâh...*” diyerekten tesbih ediyordu, herkes de duyuyordu bunu.

O gün onu diyen taş bugün de der. Dedirten Allah çünkü... Allah Celle ve A’lâ’ya karşı bir kanun olsun da;

“—Bunun gayrısı diyemez. Boğaz olacak, burada hançereler şöyle olacak, ağız olacak da konuşabilsin.” denilsin, bu olmaz.

Papağan kuşu da konuşuyor ama ağzında bir şeysi de yok sonuçta... Onun için kabın bu istiğfarını çok görmeyin! Cenâb-ı Peygamber bunu bize böylece izah ediyor. Diyor ki:

“—Yâ Rabbi, sen bunu ateşten muhafaza et, koru... Bu beni şeytana bırakmadı. Çünkü bu kap böyle kalsaydı, bu kabı şeytan yalayacaktı. Şeytanın yalamasına meydan vermeden, bu adam bunu temizledi. Ne güzel etti yâ Rabbi! Sen bunu cehennemden azâd eyle.” diyerek lisân-ı hâl ile Cenâb-ı Hakk’a tazarru ediyorlar.

Onun için biz yemek yediğimiz vakitte, ister toplu yiyelim ister tabaklarımızda yiyelim, onu güzelce tertemiz temizleriz. Hatta bir tabirde, içine su döküp de içilecek dereceye getirmeli.

Tertemiz olsun, içerisinde bir şey kalmasın. Nimetin bereketinin nerede olduğu belli olmaz. O içinde kalan ufacık bir bereket bakarsın ki bir insanın doyumuna bile vesile olur. Bereketin bütçesi çok geniştir.

Onun için o bereket niçin kalsın orada, yazık değil mi? Bir lokma iki lokma bırakılmıştır, hem günahdır hem şeytana kalıyor hem de israf oluyor.

Şimdi bu kadar insanı hesaplayın, birer lokma bıraksalar bu kadar lokma eder, bu kadar ekmek eder. Yazık değil mi?

Onun için o otellerde olsun, lokantalarda olsun, mağrûrâne bir surette oturmuş oraya, işte yarısını yer yarısını ağzına sürer. Birisinin yarısını da sürer şuraya koyar. Bütün israf içerisinde. Onun için hadi bakalım torbalara, ekmekçilere, hayvanlara, şunlara bunlara gider bunlar.

Allah esirgesin...

d. Şeytana Lânet Etmek

Deylemî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِذَا لُعِنَ الشَّيْطَانُ قَالَ لَعْنَتَ مَلْعُونًا

وَإِذَا اسْتَعَذَّتْ اللَّهُ مِنْهُ قَالَ كَسْرَتْ ظَهْرِي

(الديلمى عن أبى هريرة)

RE. 62/5 (İzâ lüine'ş-şeytânü, kâle: Leante mel'ûnen; ve ize's- teazte'llàhe minhü, kâle: Keserte zahrî.)

⁴ Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.486, no:2127; Câmiü'l-Ehâdîs, c.IV, s.53, no:2758.

(*İzâ lüine’ş-şeytânü*) “Şeytan lanetlendiğinde, (*kàle Leante mel’ûnen*) ‘Sen zaten lanet olunmuş bir kimseyi lanetliyorsun.’ der. (*Ve ize’s-teazte’llàhe minhü*) Halbuki ondan Allah’a sığındığın zaman, (*kàle: Keserte zahrî*) ‘İşte şimdi belimi kırdın!’ der.”

“—Şimdi belimin kemiğini kırdın! Çünkü Allah’a sığındın, Allah da seni benden koruyacaktır. Binâen aleyh ben de sana bir şey yapamayacağım. Ama bana dersin ki, ‘Allah seni kahretsin, Allah senin belânı versin!’ Bunlar boş laflar. Ben onları hiç dinlemem bile.” diyor.

e. Selâmlaşmanın Önemi

Ebû Dâvud, Beyhakî ve İbn-i Mâce, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِذَا لَقِيَ أَحَدَكُمْ أَخَاهُ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ
فَإِنْ حَالَتْ بَيْنَهُمَا شَجَرَةٌ أَوْ حَائِطٌ
أَوْ حَجَرٌ ثُمَّ لَقِيَهِ فَلْيُسَلِّمْ عَلَيْهِ

(د. هب. . . عن أبي هريرة)

⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.418, no:4524; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.450, no:8858; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.VI, s.199; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXXIV, s.335, no:7661; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.147; Buhârî, *Edebü’l-Müfred*, c.I, s.349, no:1010; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.VI, s.405; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.XI, s.233, no:6350; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.IX, s.123, no:25298.

RE. 62/6 (*İzâ lakıye ehadüküm ehâhü, felyüsellim aleyhi, fein hâlet beynehümâ şeceretün, ev hâitun, ev hacerün, sümme lakıyehû felyüsellim aleyhi.*)

(*İzâ lakıye ehadüküm ehâhü*) “Sizden biri kardeşine kavuştuğunda, (*felyüsellim aleyhi*) ona selâm versin. (*Fein hâlet beynehümâ şeceretün, ev hâitun, ev hacerün*) Eğer ikisi arasına ağaç, duvar, yahut taş gibi bir engel girip de, (*sümme lakıyehû*) sonra yine buluşurlarsa, (*felyüsellim aleyhi*) ona tekrar selâm versin!”

İki kardeş karşılaştı. Birisi Fatih’ten geliyor, öbürü bu taraftan geliyorken iki kardeş yolda karşılaştı. Karşılaştıkları zaman, hemen birisi öbürüne, “*Es-selâmü aleyküm!*” diye selâm versin!

İlk tanışma sözü bu “*Es-selâmü aleyküm!*” olacak. Evvela selâm vermek sünnettir, selâmı alması farzdır. Ama selâm vermenin sevabı almaktan, yâni farz olandan fazladır. Sünnet olsun da sevabı farzdan fazla olsun; bu selâm vermedir işte... Sen verirsen sevap, alırken “*Ve aleyküm selâm*” demek de borç oluyor tabii.

Selâmı verdik, geçiyoruz böyle; o da geçiyor, ben de geçiyorum. Derken araya bir ev girdi, ağaç geldi, bir duvar geldi, tekrar karşılaştık; selâmı gene tekrarlayın! “Demin biz selâm veriydik ya, bir daha artık selâma lüzum yok!” demeyin. Çünkü bunda para yok, bir zararı da yok... Her selâmda bu kadar sevap var... Onun için selâmı tekrar edin!

f. Mü'minler Bir Binâ Gibidir

Taberânî, Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

إِذَا لَقِيَ الْمُؤْمِنُ الْمُؤْمِنَ كَانَ
كَهَيْئَةِ الْبِنَاءِ يَشُدُّ بَعْضُهُ بَعْضًا

(طب . عن أبي موسى)

RE. 62/7 (*İzâ lakıye'l-mü'minü'l-mü'mine, kâne kehey'eti'l-binâi, yeşüddü ba'duhû ba'dan.*)

(*İzâ lakıye'l-mü'minü'l-mü'mine*) “Mü'minin mü'minle karşılaştığı zaman, (*kâne kehey'eti'l-binâi*) bir binanın yapısı gibidirler. (*Yeşüddü ba'duhû ba'dan*) Biri diğerini takviye eder.”

Çünkü insan tek olunca... Bu elin yalnız sesi çıkmıyor. Ne yaparsanız sesi çıkmaz. Ses çıkması için, karşısında bir el daha lazım ki ses versin. Ya böyle bir yere vuracaksınız, ya böyle bir taş atacaksın. Ses olmuyor, çünkü tek adam bir şeye yaramıyor. Mutlaka ona yardımcı ikinci bir insan lazım!

O ikinci insan da kim? Kardeşin...

⁶ İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.I, s.286; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VI, s.370, no:3394; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.141, no:674; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.54, no:2762.

Binâen aleyh, o kardeşiyle karşılaştığı zaman, taşlar nasıl birbirlerine yapışmış, birleşmiş ve bu duvarı teşkil etmişse; mü'minler de birbirleriyle böyle birleşik bir hale gelecekler. Ayrılık yok, gayrılık yok, birlik var.

Taşlar, çimento ile veya demir ile bağlantı yapıldığı zaman kolayca yıkılmazlar.

أَنَّ الْمُؤْمِنَ لَا يَتَّقَوْنَ فِي أَمْرِ دِينِهِ

أَوْ دُنْيَاهُ إِلَّا بِمَعُونَةِ أَخِيهِ

(*Enne'l-mü'mine lâ yetekavvâ fî emri dînihî, ev dünyâhu, illâ bi-meûneti ahîhi.*)

“İnsanın gerek dünyasında gerek ahiretindeki muvaffakiyeti ancak kardeşinin yardımıyla olur.”

Onun için bina gibi binanın teşkilatında nasıl taşlar birbirinin üzerine konuluyor ve birbirleri ile bağlantı yapılıyor; ondan sonra bakıyorsun yıkılmaz bir hale geliyor. Mü'minlerin de böyle olması lazım gerekiyor. Sen bir tarafa çekersen, ben de bir tarafa çekersen bu bina meydana da gelmez. Gelirse de durmaz.

Allah hepimizin kusurlarını affetsin...
Tevfikât-ı samedâ- niyyesine de mazhar etsin...

Namazı kıldırın hocaefendiye [Fuat Çamdibi]'
rica ettim;

“—Bugün bu dersi siz yapın!” dedim.

Güzel konuşur, kendisi eski Beşiktaş Müftüsü idi, mütekaıttır [emeklidir]. Kendisi de yüksek tahsillidir, aynı zamanda kimyagerdir.

“—İhtiyarlık var, abdestimi zabt edemem, onun için müsaade edin de gideyim!” dedi.

“—Pekâlâ...” dedik.

Vaktiyle burada bir hocaefendi varmış. O hocaefendi demiş ki;

“—Bir vakit gelecek ki camilerde binlerce insan namaz kılacak da, içlerinde müslüman bulunmayacak.”

“—Allah Allah, öyle şey mi olur ya! Bir insan namaza gelsin, camiye girsin de gâvur olsun, olur mu bu?” demişler

Gâvura hizmet eden gâvur olur da onun için...
Gâvura hizmet eden gâvur olur da onun için!

İslâm ilimle kâimdir. İslâm yolunu bilmeli. Nereye gittiğini bilmeli, ne yaptığını da bilmeli. Yapacağını menfaat için değil Allah için yapmalıdır.

⁷ Mehmet Fuat ÇAMDİBİ (1901-1989): Çankırı'nın Çerkeş ilçesinin Çamdibi köyünde doğdu. Babası dersiam Mehmed Rüştü Efendi Kumkapı'daki Çadırcı Ahmed Çelebi Camiine imam olunca İstanbul'a taşındılar. İlk dinî tahsilini babasından ve özel hocalardan aldı. Medrese tahsilini bitirdiği sene medreseler kapanınca, İstanbul Fen Fakültesinin Kimya bölümüne girdi. Daha sonra İstanbul Yüksek Mühendis Mektebinde (Şimdiki İstanbul Teknik Üniversitesi) sekiz sene asistanlık yaptı. Bursa Erkek Sanat Enstitüsünde Fen Bilgisi öğretmenliği, Armutlu ve Hırka-i Şerif camilerinde imamlık, Şişli ve Arap Camilerinde hatiplik, muhtelif camilerde vaizlik, Beyoğlu Müftü Yardımcılığı, Süleymaniye Kütüphanesinde memurluk, 1960 yılında İstanbul Müftülüğü yaptı. Beşiktaş Müftüsü iken emekliye ayrıldı (1967). 1989 yılında İstanbul'da vefat etti.

g. Hacıyı Karşılama

Ahmed ibn-i Hanbel, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِذَا لَقِيتَ الْحَاجَّ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ وَصَافِحْهُ

وَمُرَّهُ أَنْ يَسْتَغْفِرَ لَكَ قَبْلَ

أَنْ يَدْخُلَ بَيْتَهُ فَإِنَّهُ مَغْفُورٌ لَهُ

(حم . عن ابن عمر)

RE. 62/8 (*İzâ lakîte'l-hâce, fesellim aleyhi, ve sâfihhu, ve mürhu en yestağfira leke, kable en yedhule beytehû, feinnehû mağfurun lehû.*)

Hacca gidiliyor ya her sene... İşte bu hacı geliyor memleketine. Gelirken hacıyı karşılamak lazım. Hacı evine girmeden evvel onu karşılamak bir âdettir memleketimizde. Başka dış memleketlerde daha âdet. Biz mesela Suriye'den geçerken filan bakıyoruz, çok uzaklara kadar arabalarla gelmişler hacılarını bekliyorlar. Hacıyı yolda alacaklar, maksat onun duasını almak...

⁸ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.69, no:5371; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.691, no:5927; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.II, s.265; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.10, no:11823; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.55, no:2764.

(*İzâ lakîte'l-hâce*) “Bir hacıyı karşıladığında, (*fesellim aleyhi*) ona selâm ver, (*ve sâfihhu*) onunla musafaha yap; (*ve mürhu en yestağfira leke, kable en yedhule beytehû*) ve evine girmezden önce senin için istiğfar etmesini kendisinden iste!”

Ona de ki:

“—Benim için mağfiret dile... Benim affımı Cenâb-ı Hak'tan iste.”

“—Ne zaman?”

“—Evine girmeden evvel...”

“—Evine girdikten sonra olmaz mı?”

“—Evine girdikten sonra günahlar başlar. O günahlar başlamadan evvel bu duayı ondan iste!”

(*Feinnehû mağfurun lehû*) “Çünkü o mağfiret olunmuş bir kimsedir.” Kimin için dua ederse o da makbuldür.

h. Müşriklere Selâm Vermeyin!

Buhârî ve İbnü's-Sünnî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِذَا لَقِيتُمُ الْمُشْرِكِينَ فِي الطَّرِيقِ فَلَا تَبْدَءُوهُمْ
بِالسَّلَامِ وَاضْطَرُّوهُمْ إِلَىٰ أُضْيَقِهَا

(خ. فى الأدب، وابن السنن عن أبى هريرة)

RE. 62/9 (*İzâ lakîtümü'l-müşrikîne fi't-tarîki, felâ tebdeühüm bi's-selâmi, va'dtarrûhüm ilâ edyakihâ.*)

(*Izâ lakîtü'mü'l-müşrikîne fi't-tarîki*)
“Müşriklerle bir yolda karşılaştığınızda, (*felâ tebdeûhüm bi's-selâmi*) onlardan önce selâm vermeyin! (*Va'dtarrûhüm ilâ edyakihâ*) Kendilerini yolun dar yerine doğru zorlayın!”

Gâvurlar her zaman var. Müşrikler Peygamberimiz'in zamanında da vardı. Efendimiz o zamanda müslümanlara diyor ki:

“—Ey müslümanlar! Siz yolda gâvurlara rast geldiniz. Karşılıklı onlar geliyorlar yoldan, siz de gidiyorsunuz. Onlara selâm vermeye kalkmayın! Yolun dar tarafını onları itin!”

Siz yolun iyi taraflarından gidin ve dar taraflarına, çamurlu taraflarına, zor yerlerine onları itin, onlar oradan gitsin.

Bu tabii bize biraz ağırca gelir ama gâvurların halini bize güzel bildirir. Gâvurluk pisliktir, necistir.

إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ

(التوبة: ٢٨)

⁹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.525, no:10810; Buhârî, *Edebü'l- Müfred*, c.I, s.380, no:1111; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.262, no:6358; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.203, no:18505; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.42, no:9341; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.272, no:1059; İbn-i *adîy*, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.449; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.141; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.125, no:25314; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.55, no:2765.

(*Inneme'l-müşrikûne necesün*) [Muhakkak müşrikler bir pislikten ibarettir.] (Tevbe, 9/28)

O gâvur ne kadar güzel giyinirse giyinsin, ne kadar süslenirse süslensin baştan aşağı necistir.

Necis oldukları için Mekke'ye giremezler, Medine'ye de giremezler. Hatta bizim camilerimize de giremezler ama sonradan fetvalar verilmiş; bizim camilerimiz Mekke gibi değildir gelsinler, girsinler, baksınlar filan demişler ama onlar da tadını kaçırmış şimdi. Turistler çırılçıplak girerler camilere, herkesi rahatsız ederler.

Allah kusurlarımızı affetsin...

Onun için müşrikin hiç kıymeti yoktur. Müşrikin parası çok, saltanatı çok. Gökte uçar, denizin içinde gider, her şeyi yapar. Müşrik bir adam. Affedersiniz helalarda bir böcekler vardır, hela böcekleri derler onlara. Onlar o pisliğin içinde gezerler. Ne kıymeti olur onların?

Bunların da hayatlarında çok müreffeh hayatları var, çok paraları var, çok saadetleri var. Ama o gâvurlukları onlara pislik olarak yeter de artar. Yüzlerine bakmak istemez insan. İnsanın işi rast gitmez bunların yüzüne bakarsa...

“—Hoca efendi, deme bu kadar!” diyeceksin. Bu dediklerim daha azdır onlar için.

Onun için, müslüman çok şerefli bir mahluktur. Parası da olmasa karnı da aç olsa üstünde başında bir şeysi de olmasa o iman kâfi ona... O iman onun için kâfidir.

i. Alimin Üstünlüğü

İlim sahipleri ile àbidlerin arasındaki farkı anlatan bir hadis yazıyordum. Efendimiz, ilim sahibi ile àbidlerin arasındaki farkı beyan ederken diyor ki:¹⁰

فَضْلُ الْعَالِمِ عَلَى الْعَابِدِ كَفَضْلِي عَلَى أَدْنَاكُمْ
إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ وَأَهْلَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ
حَتَّى النَّمْلَةَ فِي جُحْرِهَا وَحَتَّى الْحُوتَ
لِيُصَلُّونَ عَلَيَّ مُعَلِّمِ النَّاسِ الْخَيْرِ

(ت. حسن صحيح، طب. عن أبي أمامة)

RE. 323/1 (*Fadlû'l-àlimi ale'l-àbidi, kefadlî alâ ednâküm*) “Alim, yâni bilgin, bilgi sahibi, kişinin àbid, yâni ibadet ehli olan kimse üzerine üstünlüğü, benim sizden en aşağısı üzerine olan üstünlüğüm gibidir.”

¹⁰ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.50, no:2685; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.233, no:7911-7912; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.100, no:289; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXIII, s.116, no:7997; Temmâmü'r-Râzî, *el-Fevâid*, c.II, s.98, no:1243; İbn-i Hacer, *Ravdatü'l-Muhaddisîn*, c.VIII, s.269, no:3440; Ebû Ümâme RA'dan.

Hâris, *Müsned*, c.I, s.55, no:38; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.256, no:28749; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.821, no:1828; *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.442, no:14687.

Peygamberle insanların arası ölçülebilir mi?

Binâen aleyh, âbid gece gündüz ibadet ediyor, namazda, oruçta, hayr u hasenatta... Öteki de ilimle meşgul. İlimle meşgul olana âbidin yetişmesinin imkânı yoktur.

(*Inna'llâhe*) “Muhakkak ki Allah-u Teâlâ Hazretleri, (*ve melâiketehû*) ve onun melekleri (*ve ehle's-semâvâti ve'l-aradîn*) semaların ve yerlerin bütün ahali; (*hatte'n-nemlete fî hucrihâ*) yuvasındaki karıncalar, (*ve hatte'l-hûte*) denizdeki balıklar bile, (*leyusallûne alâ muallimi'n-nâse'l-hayr*) insanlara hayrı öğreten kimseye istiğfâr eder, dua eder, salât ü selâm ederler.”

Oradaki salâtın mânâsından birisi duadır ki; “Yâ Rabbi, bunun ömrünü uzat, vücuduna afiyet ver.” diye onun ahiretine müteallik çeşitli dualar ederler.

Binâen aleyh, iman ne büyük devlettir yani eşi bulunmaz. Onun için sen hiç üzülme. O gökte uçarsa nerede uçarsa uçsun. Kuşlar da uçuyor sinekler de uçuyor. Ne olacak, uçmak bir hüner değil. Ama bizi de rahata kavuşturuyorlar?

Rahata kavuştururlar, Allah'a şükrederiz. O onun değil Allah-u Teâlâ'nın verdiği ilmin onların eliyle semeresidir. İlim Allah'ındır. Allah onlara onu sunmuş. Onlar da o hünerleri meydana getirmişler. Onların malı değildir, Allah-u Teâlâ'nın verdiği kudretin eseridir. Bize verildiğinde, biz de vaktiyle yapmışız ya...

Süleyman AS'ın ordusunu gökte uçurduğunu unuttun mu sen?

Süleyman AS ordusunu atları ile beraber gökte uçuruyordu. Nasıl uçuruyordu?

İşte Allah uçuruyordu, Allah'ın kudretiydi. Ne tayyaresi vardı, ne bir şeysi vardı ama Allah-u Teâlâ'nın kudreti o orduyu uçuruyordu. İsteddiği yere, istediği zaman götürüyordu.

Sakın olmaz deme!

j. Kumaş Bulamayan Kimse Donuyla İhrama Girer

Ahmed ibn-i Hanbel ve İbn-i Ebî Şeybe, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِذَا لَمْ يَجِدِ الْمُحْرِمُ إِزَارًا فَلْيَلْبَسْ سَرَاوِيلَ
وَإِذَا لَمْ يَجِدْ نَعْلَيْنِ فَلْيَلْبَسِ الْخُفَّيْنِ

(حم . ش . عن ابن عباس)

RE. 62/10 (*Izâ lem yecidi'l-muhrimü izâren, felyelbes serâvîle; ve izâ lem yecidi'n-na'leyni, felyelbese'l-huffeyn.*)

¹¹ Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.351, no:764; Neseî, *Sünen*, c.IX, s.27, no:2631; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.215, no:1848; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.39, no:12407; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.IV, s.100, no:16017; İbnü'l- Ca'd, *Müsned*, c.I, s.487, no:3389; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V, s.34, no:11931; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.61, no:2774.

(*İzâ lem yecidi'l-muhrimü izâren*)
“İhrama girecek kimse, alt kısmı için *izar*
bulamadığında, (*felyelbes serâvîle*) don
giysin! (*Ve izâ lem yecidi'n-na'leyni*) “Nalın
bulamazsa, (*felyelbese'l-huffeyn*) ayağındaki
ayakkabıları ile ihrama girsin!”

Dinimiz ne kadar kolaydır. Şimdi hacca
giderken gidelim giyinelim onu diyerekten
ihramlar alırız yeni yeni, güzel güzel.

“—Fakirim, ihram almaya imkânım da yok,
ama hacılık da istiyorum, ne yapayım ben?”

“—İhram bulamıyorsan, donun yok mu
ayağında?”

“—Var.”

“—İşte o donunla yapıver sen de...”

Serâvîl de ona yakındır.

Bunun için ulema arasında ihtilaf olmuş, kimisi
 demiş ki:

“—O donu yırtar, peştamal haline getirir öyle
yapar.”

Bir kısmı da:

“—Hayır onu öylece giyer.” demişler.

Yalnız bizim Hanefî mezhebimize göre ve bir
de Mâlikî mezhebine göre don giyer. İhram
giyemediği için sadaka-ı fıtır verdiğimiz gibi
bir fidye cezası verir. Fakat İmam-ı Azâm koyun
keser demiş. Fakir yapamadığı için mümkün.

Yahut bulamaz insan, örtünecek bir şey
bulamaz. Bugünkü gibi her yerde bolluk yok.

Bir de orada pabuçlar var; nalın, terlik vs. Ayaklarımızın çıplak olması lazım. O pabuçları giyeriz ki, ayakların üstü açıktır, altlarını tutar.

“—Onu da bulamadık.”

Ya kendisi yok, ya paramız yok almaya; bulamadık. Öyleyse, ayağındaki mestleri ile, ayakkabısı ile ihrama girsin! Hacılığından geri kalmasın. Ama isterse topuklarını arkasından kesiversin. Ayağının topuğu, üstü açık kalsın.

k. Üç Şeyden Dolayı Amel Defteri Kapanmaz

Buharî, Müslim, Tirmizî, Ebû Dâvûd ve Neseî, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

إِذَا مَاتَ الْإِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ إِلَّا مِنْ ثَلَاثَةٍ
إِلَّا مِنْ صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ أَوْ عِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ

¹² Müslim, *Sahîh*, c.VIII, s.405, no:3084; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.243, no:1297; Neseî, *Sünen*, c.XI, s.424, no:3591; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VIII, s.76, no:2494; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.372, no:8831; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.28, no:38; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.278, no:12415; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.148, no:559; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.109, no:6478; Begavî, *Şerhü's- Süneh*, c.I, s.126; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.III, s.247, no:3447; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.286, no:3016; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.IV, s.122, no:2494; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.343, no:6457; Ebû Avâne, *Müsned*, c.III, s.495, no:5824; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.283, no:1109; Ebû Hüreyre RA’dan.

أَوْ وَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ

(خ. فى الأدب، م. ت. د. ن. عن أبى هريرة)

RE. 62/11 (*İzâ mâte'l-insanü inkataa amelühû, illâ min selâsetin: İllâ min sadakatin câriyetin, ev ilmin yüntefeu bihî, ev veledin sâlihın yed'û lehû.*)

Şimdi buraya bak! Hepimiz için burada muayyen, mukarrer bir müddet yaşamak var, ölümden kurtuluşun çaresi yok!

(*İzâ mâte'l-insanü inkataa amelühû*) “İnsan ölünce ameli kesilir, (*illâ min selâsetin*) ancak şu üç şey müstesna: (*İllâ min sadakatin câriyetin*) Sadaka-i cariye'den, (*ev ilmin yüntefeu bihî*) kendisinden faydalanan ilimden, (*ev veledin sâlihın yed'û lehû*) kendisine dua eden sâlih evlâttan dolayı ameli kesilmez, amel defterine sevaplar yazılmağa devam eder.”

Birisi, sadaka-i cariyesi var. Vakıflar yapmış. Bu vakıflar durdukça onlardan faydalananların sevabı onun üzerine yazılır. Çeşme yapmış, köprü yapmış, mescid yapmış, mektep medrese yapmış. Burada okuyanlar olduğu müddetçe, defterine sevap yazılır.

Bu caminin sahibi 500 sene mi oldu, rahmetli olalı ne kadar olduysa, mütemadiyen bu cemaatin sevabı aynen onun defterine de geçiyor. Aynen, burada 500 kişi varsa 500 kişinin sevabı onun defterine şimdi geçmekte... Ne bahtiyarlık bu! Mütemadiyen defterine işliyor.

Binâen aleyh insan buradan giderken öyle bir şey hazırlamalı ki, seneler geçse de defterine sevaplar işlesin. Bunun için, herkesin elinden gelen gayreti göstermesi lazım!

“—Canım çocuğuma da kalsın, torunuma da kalsın, torunumun torununa da kalsın...”

Kalsın ama, sen öldükten sonra torunundan sana hiç fayda yok! Oğlundan da yok, torunundan da yok... Onlar kim bilir onları nerelerde, nasıl harcayacaklar? Sen helâlden kazansan dahi bakalım onlar nasıl harcayacaklar?

Onun için sen malından biraz ayır da bir vakıf yap, bir hayra iştirak et! Mesela bir camiye bir insan belki yaptıramaz ama yaptıranlar da vardır. Yaptıramasak da bizim beş kuruşumuz, beş liramız o binayı yaptıran adamın sevabı kadar bize de sevap veriyor. Bu da Allah-u Teâlâ'nın lütfu...

İkincisi: (*Ev ilmin yüntefeu bihî*) “Bir eser bırakıyor. Nasıl ecdat bırakmış, maşallah kütüphanelerimiz dopdolu. Bu eserleri okuyanlar ondan faydalanıyorlar. İşte bu da sadaka-i cariyedir. Onu okuyor birisi, “Oh ne güzel! Aman ben de bundan faydalanırım.” diyor. O da ondan bir şeyler alıp yazıyor. Bununla sevabı daima defterine işler.

Üçüncüsü: (*Ev veledin sâlihın yed'û lehû*) “Farzına kâim, ibadetinde dâim, babasının yolunda, hayr u hasenatta... Bu çocuk da sağ olduğu müddetçe, bunun amellerine yazılan sevap, aynen babasına yazılır. Çocuktan bir

şey eksilmez. Fakat aynı sevabı babasının, annesinin defterlerine de yazılır. Bu da büyük bir nimet...

Onun için evlatlarımızı yetiştirirken, hayırlı olarak yetiştirirsek, öldükten sonra onlar sevap kazandıkça, bizim defterimize de yazılır. Yoksa para kazansın diyerek, para hevesine saptırırsak, çok acı şeyler...

Yani bu çok dikkate şayandır bu hadis. Üç şey var:

1. Sadaka-i câriye.
2. Faydalanılan, hayırlı bir ilim.
3. Bir de hayırlı bir evlat.

Hayırlı evlat yetiştiremeyeceksen, hayırlı evlat yetiştiren yerleri ara bul, onlara yardımcı ol!

Yetiştiren yerler kim? Mektepler, medreseler, ibadethaneler... Bunları hiç olmazsa desteklersen, bunların ayakta durmasına vesile olursan, bunlardan çıkacak çocukların sevabı da gene senin defterine yazılacaktır. Ne büyük bahtiyarlıktır bu...

Allah hepimizden de razı olsun...

Bizim de eksik olmuyor camimizin önünden, her hafta gelirler Kur'an kursu için, cami için yardım isterler Eh elden geldiği kadar herkese birer parça bir şeyler veririz. İşte bunlar büyük bir hayırdır. Kıyamet gününde ve ahirette, "Bunlar da sizin hizmetlerinizdir." diyerek, defterlerimiz önümüze verilecek, bizi sevindirecekler inşallah...

I. Ahirete Ne Gönderdin?

Beyhakî ve Deylemî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

إِذَا مَاتَ الْمَيِّتُ تَقُولُ الْمَلَائِكَةُ مَا قَدَّمَ
وَتَقُولُ النَّاسُ مَا خَلَفَ

(هـب، والديلمى عن أبى هريرة)

RE. 62/12 (*İzâ mâte'l-meyyitü, tekülü'l-melâiketü: Mâ kaddeme? Ve tekülü'n-nâsü: Mâ hallefe?*)

(*İzâ mâte'l-meyyitü*) “İnsan ölünce, (*tekülü'l-melâiketü*) melekler derler ki: (*Mâ kaddeme*) Ne takdim etti, ne gönderdi?”

Bu adam neler yaptı, takdim ettiği nelerdir bunun? Namazı, orucu, hayr u hasenatı gösterin bakalım takdim ettiklerini?

(*Ve tekülü'n-nâsü: Mâ ahhera*) “Geride kalan insanlar da derler ki: Ne kadar miras bıraktı bu adam?” Onlar da mirası ile meşguldürler. Ne kadar miras bıraktı bakalım, bana ne kalacak, sana ne kalacak. Bunlarla meşgul olurlar.

¹³ İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.350, no:35851; Deylemî, *Müsnedü'l- Firdevs*, c.I, s.283, no:1111; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VII, s.328, no:10475; Ebû Dâvud, *Zühd*, c.I, s.305, no:282; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.683, no:42735; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.70, no:2792.

Binâen aleyh, sen meleklerinkine bak da, vaktiyle önden oraya ne göndereceksen gönder!

m. Ölene Gideceği Yerin Gösterilmesi

Beyhakî, Neseî ve İbn-i Mâce, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

إِذَا مَاتَ أَحَدُكُمْ عُرِضَ عَلَيْهِ مَقْعَدُهُ بِالْغَدَاةِ
وَالْعَشِيِّ إِنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَمِنْ أَهْلِ
الْجَنَّةِ وَإِنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ النَّارِ فَمِنْ
أَهْلِ النَّارِ يُقَالُ لَهُ هَذَا مَقْعَدُكَ حَتَّى
يَبْعَثَكَ اللَّهُ إِلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(ق. ن. ه. عن ابن عمر)

¹⁴ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.173, no:1290; Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.26, no:5110; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.238, no:992; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.209, no:2043; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.113, no:5926; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.664, no:2197; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.II, s.255, no:1907; Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Yahyâ), c.I, s.239, no:566; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.II, s.375, no:322; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.237, no:35511; Abdürrezzak, *Musannef*, c.III, s.586, no:6745; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.347, no:383; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.239, no:730; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VIII, s.48, no:4107; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

RE. 62/13 (*İzâ mâte ehadüküm, urida aleyhi mak'adühû bi'l- gadâti ve'l-aşıyyi, in kâne min ehli'l-cenneti femin ehli'l-cenneti; ve in kâne min ehli'n-nâri, femin ehli'n-nâri; yukâlû lehû: Hâzâ mak'düke! Hattâ yeb'aseke'llâhu ileyhi yevme'l-kıyâmeti.*)

(*İzâ mâte ehadüküm*) “Sizden biri öldüğünde, (*urida aleyhi mak'adühû bi'l-gadâti ve'l-aşıyyi*) o kimsenin yeri, sabah akşam kendisine gösterilir. (*In kâne min ehli'l-cenneti femin ehli'l-cenneti*) Eğer o kimse Cennet ehlinden ise o ehl-i Cennettendir. (*Ve in kâne min ehli'n-nâri, femin ehli'n-nâri*) Şayet o Cehennem ehlinden ise, o ehl-i Cehennemdendir. (*Yukâlû lehû*) Ona denir ki: (*Hâzâ mak'düke*) Bu senin yerindir! (*Hattâ yeb'aseke'llâhu ileyhi yevme'l-kıyâmeti*) Allah seni kıyamet gününde dirilttiğinde oraya erişeceksin.”

Sizden biriniz eceli geldi öldü mü, mezarında iken, o ölen kimseye sabah ve akşam karargâhı arz olunur. ‘İşte senin yerin bak, iyi dikkat et!’ denilir. Televizyonda görür gibi karşısında görür manzarayı...Eğer bu ölen cenneti kazanmış bahtiyarsa, ona cennetteki yerleri gösterilir. Oranın manzarası gözünün önünde gelir. Ooo, gayet güzel köşkler, saraylar, konaklar, hizmetkârlar, ballar, kaymaklar, hepsi böyle gözünün önünde canlanır. Bizim televizyona da benzemez yani. Bunu bir misal olarak söylüyorum gözünün önünde canlanıyor böyle cennet... Allah!.. Lütfet bize de yâ Rabbi...

Allah muhafaza etsin imansız olarak göçtüyse, ehl-i nâr ise; Cehennemdeki yeri gösterilir. Sabah ve akşam cehennemdeki o alevler, yılanlar, akrepler, envai çeşit azap evine mahsus neler var onlar da gözünün önünde böyle canlanır. Onları gördükçe erir insan... Öteki ferahdan feraha, sürurdan sürura; bu da gamdan gama, kederden kedere, beladan belaya erir gider orada...

O ölüye derler ki:

“—İyi bak! İşte senin yerin burası...”

Eee, cennetlik yerini gören bahtiyar ne mutlu, sevinçler içerisinde... Allah esirgesin bir de o cehennemdeki yeri kazandıysa, küfür üzerine öldüyse, imansız gittiyse, o da o cehennemlik yerini görünce erir de erir zaten. Ne yapacak başka azabı artık? Ona gösterilen kâfi...

Ama diyeceksin ki:

“—Şimdi öldü ya, gözü görmez, kulağı duymaz. Artık bütün imkânları elinden gitmiş. Artık o cenneti görmüş, cehennemi görmüş ne fark eder?”

Bu câhilâne bir laftır. Aklı olan bunu demez. Aklı olan bunu demez çünkü Allah-u Teâlâ'nın kudreti, azameti öyle havsalaya sığmaz. Evet, öldük ama orada bizde bir kuvvet, bir kudret var.

Bir hayat var bizde, ama hayat mutlaka böyle konuşmakla, yürümele olmaz ki. Yürümeden konuşmadan bir hayat daha var, ona hayât-ı manevî diyorlar; âhiret hayatı. O, toprak ol, kül ol, ne olursan ol o bakîdir.

Yunus Emre'nin dediğini sen duymadın mı?

*Eğer beni yandıralar,
Külüm göğe savuralar,
Toprağım anda çağıra:
Bana seni gerek seni!*

İnsanın cisminde bir şey yok ki. Kalıp bu. Bu kalıp kül olur ne olur olur. Fakat bunun içerisinde bir ruh var ya, o ruha bir şey olmaz. Ebediyet onda, o yaşayacak. Binâen aleyh ona ya cennetteki, ya cehennemdeki yeri arz olunacak.

Allah hepimizi gafletten uyandırsın da cennetlik yeri kazanan bahtiyarların zümresine ilhak etsin hepimizi... Bizim elimizde de bir şey yok, zayıf insanlarız, aciz insanlarız, bîçareleriz. Bize yardım eylesin de sevdiği yoldan bizi ayırmasın...

n. Bid'at Sahibinin Ölümü

Hatîb-i Bağdâdî ve Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁵

إِذَا مَاتَ صَاحِبُ بِدْعَةٍ فَقَدْ فَتِحَ فِي الْإِسْلَامِ فَتْحٌ

(خط . والدیلمی عن أنس)

¹⁵ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no: 1118; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.158, no:1831; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.219, no:1104; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.70, no:2794.

RE. 62/14 (*İzâ mâte sâhibü bid'atin fekad fütihâ fi'l-islâmi fethun.*)

İnsanların içerisinde çok ahlâksız, bid'at sahibi insanlar vardır.

Geçen Mağrib'de yazılmış, yani Cezayir tarafından bir kitap geldi. Bizi çok tenkit ediyor:

“—Bu esvaplarınızı siz ne çabuk çevirdiniz gâvurların esvaplarına?” diyor.

O adam diyor bunu. Fark etmez ha bu, ha öbürü. Gâvurlara benzememenin çaresine bakmak lazım. Demin de dedim ya gâvura benzemek, gâvurun hâl ü harekâtını beğenmek müslümana hiç yakışmaz. Kim kimi severse, kim kime kendini benzetirse o ondandır. Hepimiz biliyoruz.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁶

مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ

(د . عن ابن عمر)

(*Men teşebbehe bi-kavmin fehüve minhüm*)

“Bir kimse hangi kavme benzerse, o da onlardandır.” Bunun kaçamak tarafı yok!

Hindistan'dan, Pakistan'dan adamlar geliyorlar, milli kisveleri ile geliyorlar memleketimize, geziyorlar. Hepimiz görüyoruz onu. Bu sefer hacdayken Medine-i Münevvere'de yanımda bir efendi oturuyor. Orada bir istirahat yeri var, orada oturuyorum. O da geldi ama sırtında kocaman bir parça var. Yani bizim kumaşlar

var ya o kumaşları hiç bozmamışlar. İki katlı bir kumaş yani dört metreden geniş. Onu bir iki defa sarmış ona bürünmüş böyle;

“—Siz kimsiniz?” dedim.

“—Ben Cezayir’in filan memleketinin kadısıyım.” dedi.

Kadı yani oranın hakimi.

“—Peki bunu neden böyle giyersiniz, bunu diktirirseniz de şöyle efendivari bir şey yapsanız olmaz mı?” dedim.

¹⁶ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.48, no:3512; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.50, no:5114; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.75, no:1199; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef* c.V, s.313, no:19747; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.136, no:216; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.267, no:848; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.238, no:198; Temmâmü'r-Râzî, *Fevâid*, c.II, s.219, no:720; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXVII, s.257; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXXIV, s.324, no:7653; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.13, no:2099; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef* c.V, s.322, no:19783; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.244, no:390; Abdullah ibn-i Mübârek, *Cihad*, c.I, s.89, no:105; Tâvus RA'dan.

Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.447, no:8606; Ebû Hüreyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.179, no:8327; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.451, no: 2965; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.478, no:17959; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.162, no:7824; Huzeyfe RA'dan.

Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.453, no:20986; Hz. Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.10, no:24680; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.240, no:2436; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.158, no:21776.

Adam dedi ki;

“—Bu bizim hem altımızın yatağıdır, üstümüzün yorganıdır. Kış geldi miydi, rüzgâr oldu muydu başımıza çeviririz, yağmurdan kurtarırız kendimizi... Şöyle olur, böyle olur.” diye birçok meziyetlerini saydı da dedi ki: “Bizim gâvurlara benzemeye niyetimiz yok.” dedi.

Bakınız;

(*İzâ mâte sâhibü bid'atin*) “Bir bid'at sahibi öldüğünde, (*fekad fûtiha fi'l-islâmi fethun*) İslâm'da bir fetih vuku bulmuş gibi olur. İslâm'ın kapıları açılır.”

O bid'at sahibi, insanın Allah demesine mani idi. Allah derken yakalayıp toplayıp götürüyordu adamı. Bunun ölümü ile İslâm'ın kapıları açılır. İslâm'da geniş fütuhathlar başlar.”

o. Ölüye Telkin Verilmesi

Şimdi bazı insanlar da derler ki:

“—Öldükten sonra bu telkine ne lüzum var? Adam öldü artık, Sen yukarıdan söylemişsin, bu telkinin ne faydası olacak?” İyi dinleyin şimdi.

Taberânî, İbn-i Asâkir ve Deylemî, Ebû Ümâme RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁷

¹⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.249, no:7979; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.73; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.66, no:3918; Taberânî, *Dua*, c.I, s.365, no:1214; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.605, no:42406; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.64, no:2779.

إِذَا مَاتَ أَحَدٌ مِنْ إِخْوَانِكُمْ فَنَثَرْتُمْ عَلَيْهِ
 التُّرَابَ فَلْيَقُمْ رَجُلٌ مِنْكُمْ عِنْدَ رَأْسِهِ ثُمَّ لِيَقُلْ
 يَا فُلَانُ ابْنُ فُلَانَةَ فَإِنَّهُ يَقُولُ أَرْشَدْنَا رَحِمَكَ
 اللَّهُ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ثُمَّ لِيَقُلْ أَذْكَرُ مَا
 خَرَجْتَ عَلَيْهِ مِنَ الدُّنْيَا شَهَادَةَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا
 اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَنَّكَ رَضِيتَ
 بِاللَّهِ رَبًّا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا
 وَبِالْقُرْآنِ إِمَامًا فَإِنَّهُ إِذَا فَعَلَ ذَلِكَ أَخَذَ
 مُنْكَرًا وَنَكِيرًا أَحَدُهُمَا يَدَ صَاحِبِهِ ثُمَّ يَقُولُ لَهُ
 أَخْرِجْ بِنَا مِنْ عِنْدِ هَذَا مَا نَصْنَعُ بِهِ وَقَدْ لَقِّنَ
 حُجَّتَهُ وَلَكِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ حُجَّتَهُ دُونَهُمْ قَالَ
 رَجُلٌ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَإِنْ لَمْ أَعْرِفْ أُمَّهُ قَالَ
 أَنْسُبُهُ إِلَى حَوَّاءَ فُلَانُ بْنُ حَوَّاءَ

RE. 62/15 (*Izâ mâte ehadün min ihvâniküm*)
“Kardeşlerinizden birisi öldü, (*fenesertüm aleyhi't-turâbe*) toprağı örttünüz üzerine, gömdünüz, üstünü örttünüz. (*Felyekum raculün minküm inde re'sihî*) “Sizden birisi onun başı ucuna kalsın dikilsin, (*sümme liyekul*) ondan sonra desin ki ona...”

(*Feinnehû leyesmeu, velâkin lâ yücîbü*) “O işitir ama cevap veremez.” İşitir ama cevap vermeye iktidarı yok. Sen orada dikil, ona de ki:

(*Yâ fülânü'bne fülânete*) “Ey filan oğlu filan.”

“—Ey Ayşe oğlu Mehmet!”

Anne adıyla söylenir, baba adı ile söylenmez. Ahmet'in oğlu Mehmet denmez, Ayşe'nin oğlu Mehmet, Ahmet... neyse. Sebebi?

Çocuk annenin çocuğudur. Babanın çocuğu meçhuldür. Belki başka yerden gelmiştir. Dünyanın arızaları çok ya. Belki meçhul bir adamın çocuğudur o ama annesi o kadındır. O annesi olduğu için onun adıyla söyleriz.

(*Feinnehû yekülü: Erşidnâ rahimeka'llâhi*)
“Der ki içinden mânen: Uyandır uyandır, Allah sana rahmet eylesin! Ne diyeceksin bakayım?” (*Velâkin lâ teş'urûne*) “Siz bunu duymazsınız, anlamazsınız.”

(*Sümme'lyekül: Üzkür mâ harecte aleyhi mine'd-dünyâ*) “Sonra desin ki; ‘Ey Ayşe oğlu Mehmet, hatırla o dünyadan çıktığın günü!” (*Şehâdete en lâ ilâhe illa'llâh, ve enne muhammeden abdühû ve rasûluhû*)

“Bunu unutma, hatırla! Bunu soracaklar sana Mehmet. Sen bunu hemen söyle.”

Yukarıdan imam efendi söylüyor bunu. Arada toprak var, duyması mümkün değil ama mâneviyata mâni yok!

Şimdi Ankara’dan buraya radyodan sesler geliyor. Nasıl gelir oradan buraya kadar ses? Geliyor işte bak! Senin sesin orada bir karışlık toprağın altına gitmeyecek mi, Allah-u Teâlâ’nın izniyle gider.

Akşam bizim bir doktorun yanındaydık. Allah-u Teâlâ vücudumuzda öyle elektrikler yaratmış ki, biz onların hepsinden gafiliz. İçeride cereyanlar işliyor, elektrikler işliyor, bu gözün görmesi, bu kulakların duyması, bu dillerin konuşması o cereyanların sebebiyle... O cereyanları yaratan Allah Celle ve A’lâ işte o mevtaya da orada o anda onun sesini işittirir.

Bunu her müslümanın bilmesi lazım. Sen de o kardeşinin başında dikiliyorsun:

“—Hey kardeş, o dünyadan çıktığın günü unutma! Hani şهادet kelimesi vardı, ‘*Lâ ilâhe illa’llah, Muhammedün rasûlü’llah*’, onu söyle, onu unutma!”

(*Ve enneke radîte bi’llâhi rabben*) “Sen Allahu Teâlâ’dan Rab olarak razıydın. (*Ve bi-muhammedin nebiyyen*) Muhammed SAS’in peygamberliğine razıydın. (*Ve bi’l-islâmi dînen*) İslâm’ı da din olarak kabul etmiştin. (*Ve bi’l-kur’âni imâmen*) Kur’an’ı da imam edinmiştin. Bunu hatırla!”

Sorarlarsa, sen bunları onlara güzelce söyle, de ki: “Rabbim Allah, dinim İslâm, peygamberim Muhammed Mustafa SAS, kitabım da Kur’ân-ı Azîmüşşân...”

Bakın, hikmeti ilâhiyeye bakınız. Bunu biz yukarıdan telkin ediyoruz. O aşağıda dinliyor bunu. Oraya da melekler gelmişler o adama, “Rabbin kim, dinin ne...” diye soracaklar.

(Feinnehû izâ feale zâlike) “Bunu söylediği zaman, *(ehaze münkerun ve nekîrun ehadühümâ yede sâhibihî)* Münker ve Nekir’den biri diğerinin elini tutar, *(sümme yekülû lehû)* sonra ötekine der ki: *(Uhruc binâ min inde hâzâ)* Gel, bunun yanından beraber gidelim. *(Mâ nesnau bihî)* Yapacağımız bir şey kalmadı. *(Ve kad lukkine hucetühû)* Hücçeti kendisine telkin edildi.”

Bu adamın telkini yapıldı, cevaplar hazırlandı. Binâen aleyh bizim artık burada durup da bu adama sorgu sormaya lüzum yok. Hadi gidelim diyecekler, yallah gidecekler. Biz de selamete ereceğiz inşallah.

(Velâkinne’llâhe azze ve celle hucetühû dûnehüm) “Ve bundan da öte şimdi onun esas koruyucusu Aziz ve Celil Allah’tır.

Ama Allah-u Teâlâ’nın indinde o günün hücçeti ayrı... O hesap gününde Allah da o gün yardımcımız olsun... Onun da affı bol, inşallah orada da kurtuluruz.

(Kàle racülün) Ashabdan birisi dedi ki: (Yâ rasûla'llah, fein lem a'rif ümmehû) “Yâ rasûla'llah, eğer ben onun annesinin ismini bilmiyorsam?”

(Kàle) Buyurdu ki: (Ünsubhü ilâ havvâe) “Onu Hz. Havva'ya nisbet et! (Fülanü'bne havvâe) ‘Havva oğlu filan!’ de.”

Allah kusurlarımızı affetsin... Tefvikât-ı samedâniyesine mazhar eylesin...

ö. Çocuğu Ölen Kimsenin Sabretmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, Tirmizî, İbn-i Hibbân ve Beyhakî, Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁸

إِذَا مَاتَ وَلَدُ الْعَبْدِ قَالَ اللَّهُ لِمَلَائِكَتِهِ قَبَضْتُمْ
وَلَدَ عَبْدِي فَيَقُولُونَ نَعَمْ فَيَقُولُ قَبَضْتُمْ ثَمْرَةَ
فُوَادِهِ فَيَقُولُونَ نَعَمْ فَيَقُولُ مَاذَا قَالَ عَبْدِي
فَيَقُولُونَ حَمْدَكَ وَاسْتَرْجَعَ فَيَقُولُ اللَّهُ ابْنُوا
لِعَبْدِي بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَسَمُّوهُ بَيْتَ الْحَمْدِ

(حم. ت. حب. ق. عن ابى موسى)

RE. 63/1 (İzâ mâte veledü'l-abdü, kàle'llàhu li-melâiketihî: Kabetztüm veledê abdî? Feyekülûne: Neam. Feyekülü: Kabetztüm semerete fuâdihî? Feyekülûne: Neam. Feyekülü: Mâzâ kàle abdî? Feyekülûne:

Hamideke ve'stercea. Feyekülü'llàhu: Übnû li-abdî beyten fi'l-cenneti, ve semmûhu beyte'l-hamdi.)

(İzâ mâte veledu'l-abdü) “Bir kulun çocuğu öldüğünde, *(kàle'llàhu li-melâiketihî)* Allah-u Teâlâ meleklerine şöyle sorar: *(Kabeztüm veledu abdî)* ‘Kulumun çocuğunun ruhunu kabzettiniz öyle mi?’ *(Feyekülûne: Neam.)* Derler ki: ‘Evet.’

(Feyekülü) Allah-u Teâlâ tekrar sorar: *(Kabeztüm semerete fuâdihî)* ‘Demek onun gönül meyvasını aldınız?’ *(Feyekülûne: Neam)* Yine ‘Evet’ derler.

(Feyekülü) Allah-u Teâlâ tekrar sorar: *(Mâzâ kàle abdî)* ‘Peki, kulum ne dedi?’ *(Feyekülûne)* Derler ki: *(Hamideke ve'stercea)* ‘Sana hamd etti ve *Innâ li'llâhi ve innâ ileyhi râciùn'* dedi.

(Feyekülü'llàhu) Bunun üzerine Allah-u Teâlâ buyurur ki: *(Übnû li-abdî beyten fi'l-cenneti)* ‘Kulum için cennette bir ev inşa edin, *(ve semmûhu beyte'l-hamdi)* ve ona *Hamd Evi* adını verin!’”

Ne lütuf! Bunları da kıskanmamalı...

¹⁸ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.154, no:942; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.27, no:108; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.284, no:1113; İbn-i Asâkir, *Târih- i Dimâşk*, c.XLVII, s.300, no:5499; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.VII, s.210, no:2948; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.415, no:19740; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.68, no:6938; Ebû Mûsâ el-Eş'arî RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.281, no:6552; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.72, no:2797.

p. Cenaze Hakkında Komşuların Şahitliği

İbnü'n-Neccâr, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁹

إِذَا مَاتَ الْمُؤْمِنُ وَقَالَ رَجُلَانِ مِنْ جِيرَانِهِ :
مَا عَلِمْنَا مِنْهُ إِلَّا خَيْرًا وَهُوَ فِي عِلْمِ اللَّهِ
تَعَالَى عَلَى غَيْرِ ذَلِكَ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى
لِمَلَائِكَتِهِ اِقْبَلُوا شَهَادَةَ عَبْدِي فِي
عَبْدِي وَتَجَاوَزُوا عَنْ عِلْمِي فِيهِ

(ابن النجار عن أبي هريرة)

RE. 63/2 (*İzâ mâte'l-mü'minü, ve kàle racülâni min cîrânihî: Mâ alimnâ minhü illâ hayran, ve hüve fî ilmi'llâhi teâlâ alâ gayri zâlike, kàle'llàhu teâlâ li-melâiketihî: İkbelû şehâdete abdeyye fî abdî, ve tecâvezû an ilmî fîhi*)

(*İzâ mâte'l-mü'minü*) “Bir mü'min öldüğünde, (ve *kàle racülâni min cîrânihî*) komşularından iki kişi: (*Mâ alimnâ minhü illâ hayran*) ‘Biz onun hakkında hayırdan başka bir şey bilmiyoruz!’ demişlerse, (ve *hüve fî ilmi'llâhi teâlâ alâ gayri zâlike*) Allah-u Teâlâ'nın ilminde o kulun hali öyle olmadığı halde, (*kàle'llàhu teâlâ li-melâiketihî*) Allah meleklerine buyurur ki:

¹⁹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.685, no:42742; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.69, no:2790.

(*İkbelû şehâdete abdeyye fî abdî*) “Ölen kulum hakkında, şu iki kulumun şehadetini kabul ediniz; (*ve tecâvezû an ilmî fîhi*) bu hususta benim ilmimde mevcut olan durumunu dikkate almayınız.”

Mü'min öldü, Allah rahmet eylesin...

“—Nasıl bilirsiniz bu mevtayı?” diyoruz ya.

Komşularından iki tane, çok da değil, iki tane kişi dedi ki:

“—Bundan biz bir kötülük görmedik, hep iyilik görüyorduk. İyi bir adamdı.”

Halbuki Allah Celle ve A'lâ, onun kötü bir adam olduğunu biliyor. Senin benim şehadetime ihtiyaç yok... Fakat orada iki tane komşu dedi ki:

“—Biz bunu iyi biliyoruz.”

Cenâb-ı Hak meleklerine diyor ki... Ne büyük rahmet, ne büyük mağfiret, ne büyüklük yani... Bu büyüklük kimde olabilir?

Meleklerine diyor ki:

“—Benim bu iki kulumun şehadetini kabul edin ve benim ilmimi bırakın! Benim bildiğimi bırakın, bu iki kişi ne diyorsa onu kabul edin!

“—İyi...” diyorlar.

İyidir öyleyse...

Bu lütf-u ilahînin bir hududu mu vardır! Ne büyük Allah yâhu, ne büyük!

Mesela Şimdi oturduk burada güzel güzel dinliyoruz. İçimizde bazıları, “Bakalım Şu hoca ne diyor?” diyerekten gelmiŐ oturmaŐ olabilir, yahut birisini aramaya gelmiŐ, biraz da oturmaŐ Şimdi çıkacak yer de bulamıyor dinliyor böyle. Ama dinden imandan da haberi yok, yani İslmlıkla da alakası yok. Şimdi dağılırken Cenâb-ı Hak diyor ki:

“–Kullarımın hepsini affettim. Afv u mağfiret eyledim.”

“–Yâ Rabbi! Bunların içinde Őunlar da var, başka niyetle gelmiŐlerdi?”

“–Bunların içine girenler de affolundu.”

Kötü niyetle gelmiŐti ama, Allah affederse iyiliğe döndürür. Rahmet-i ilahi çok geniş...

r. ly Defnetmekte Acele Edin!

Taberânî ve Beyhakî, Abdullah ibn-i mer RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁰

إِذَا مَاتَ أَحَدُكُمْ فَلَا تَحْبِسُوهُ وَأَسْرِعُوا بِهِ
إِلَى قَبْرِهِ وَلْيُقْرَأْ عِنْدَ رَأْسِهِ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ
وَعِنْدَ رِجْلَيْهِ بِخَاتِمَةِ الْبَقْرَةِ فِي قَبْرِهِ

(طب . هب . عن ابن عمر)

²⁰ Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VII, s.16, no:9294; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.284, no:1115; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.III, s.161, no:4242; Abdullah ibn-i mer RA’dan.

RE. 63/3 (*İzâ mâte ehadüküm, felâ tahbisûhu, ve esreù bihî ilâ kabrihî, velyukra' inde re'sihî bi-fâtihati'l-kitâbi, ve inde ricleyihi bi-hâtimetri'l-bakarati fî kabrihî.*)

(*İzâ mâte ehadüküm*) Sizden biri öldüğünde, (*felâ tahbisûhu*) onu artık evde bekletmeyin, (*ve esreù bihî ilâ kabrihî*) kabrine götürmekte acele edin!”

“—Ankara’dan da geleceklerdi, Erzurum’dan da geleceklerdi. Hadi buzdolabına koyalım da iki üç gün bekletelim de onlar da gelsin.”

“—Hayır, yok öyle bir şey! Allah rahmet eylesin, hemen götürün.”

(*Velyukra' inde re'sihî bi-fâtihati'l-kitâbi*)
“Kabrinde biriniz başucunda dikilsin, Elham’ı okusun! (*Ve inde ricleyihi bi-hâtimetri'l-bakarati fî kabrihî*) Biriniz de ayaklarının ucunda dikilsin, Âmene’r-rasûlü’yü okusun!”

Mutlaka bir cenazenin başında bir imamın bulunması şart değil. Giderken yolda ölür, şurada ölür, burada ölür imamı nereden bulacağız? Her müslümanın bunları bil-fiil yapması lâzım!

Onun için yola çıkarken üç kişiden aşağı çıkmayın, hatta dört kişiden aşağı da olmasın! Biriniz ölürse ikiniz şahit olursunuz, biriniz yıkarsınız, ikiniz de gömersiniz orada... Onun başında işte Fatiha’yı okursunuz, Âmene’r-rasûlü’yü de okursunuz. Hayır dualarını da edersiniz, telkinini de yaparsınız ayrılır gidersiniz.

Allah’a emanet...

s. İnsan Ölünce Amelleri Yanına Gelir

Ebû Nuaym, Sevban RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuş:²¹

إِذَا مَاتَ الْمُؤْمِنُ كَانَتْ الصَّلَاةُ عِنْدَ رَأْسِهِ
وَالصَّدَقَةُ عَنْ يَمِينِهِ وَالصِّيَامُ عِنْدَ صَدْرِهِ

(حل . عن ثوبان)

RE. 63/4 (*İzâ mâte'l-mü'minü, kâneti's-salâtü inde re'sihî. ve's-sadakatü inde yemînihî, ve's-siyâmu inde sadrihî.*)

(*İzâ mâte'l-mü'minü*) “Mü'min kul vefat ettiği, öldüğü zaman, (*kâneti's-salâtü inde re'sihî*) kıldığı namazlar başucuna gelir, başucunda durur. (*Ve's-sadakatü inde yemînihî*) Verdiği hayırlar, zekâtlar, sadakalar sağ yanında durur. (*Ve's-siyâmu inde sadrihî*) Oruç, göğsü hizasında durur.”

Yaptığımız ibadetler hiç boşa değil. Cenâb-ı Hak kıldığımız namazlara bir sûret verir. O sûret ile beraber gelir başına dikilir. Sağ tarafına verdiği sadakalar sıralanır. Oruç da gelir göğsünün üzerine...

Namazın orucun hayırları onu başka mahlûkların rahatsız etmesine izin vermezler. Onun için, bunlardan uzak kalmadan bu dünyadan hayırlısıyla ayrılmayı Cenâb-ı Hak cümlemize nasib etsin...

²¹ Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.147; Sevban RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.830, no:43302; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.69, no:2789.

ş. Müslüman Ölünce Yeryüzü Onu İster

Abdullah ibn-i Ömer RA'dan. Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:²²

إِذَا مَاتَ الْمَيِّتُ أُسْتَبْشِرَتْ لَهُ بِقَاعِ الْأَرْضِ
فَلَيْسَ مِنْ بُقْعَةٍ إِلَّا وَهِيَ تَتَمَنَّى أَنْ يُدْفَنَ فِيهَا
وَإِذَا مَاتَ الْكَافِرُ أُظْلِمَتْ الْأَرْضُ فَلَيْسَ مِنْ
بُقْعَةٍ إِلَّا وَهِيَ تَسْتَعِيدُ بِاللَّهِ أَنْ يُدْفَنَ فِيهَا

(الديلمى عن ابن عمر)

RE. 63/5 (*İzâ mâte'l-meyyitü's-tibşuret lehû bikâu'l-ardı, feleyse min buk'atin illâ ve hiye tetemennâ en yüdfene fîhâ; ve izâ mâte'l-kâfiru, uzlimeti'l-ardı, feleyse min buk'atin illâ ve hiye testaîzu bi'llâhi en yüdfene fîhâ.*)

(*İzâ mâte'l-meyyitü*) “Müslüman bir kimse vefat ettiği zaman...”

Meyyit, ölü demek. Ama arkasından ikinci cümlede “kâfir öldüğü zaman” dediğine göre, oradan birinci meyyitin, ilk anılan kişinin müslüman olduğunu anlıyoruz.

(*İzâ mâte'l-meyyitü's-tibşuret lehû bikâu'l-ard*) “Müslüman öldüğü zaman, onun vefatından yeryüzünün bütün her tarafı müjdelenir, sevince gark olurlar.

²² *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.686, no:42747; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.69, no:2788.

(*Feleyse min buk'atin illâ ve hiye tetemennâ en yüdfene fîhâ*) Hiçbir yeryüzü parçası olmasın ki, 'Bu mübarek kul benim içime gömülsün!' diye temenni etmesin!”

(*Ve izâ mâte'l-kâfiru uzlimeti'l-ardu*) “Kâfir öldüğü zaman ise yeryüzü kapkara kesilir, kararır. (*Feleyse min buk'atin illâ ve hiye testaîzu bi'llâhi en yüdfene fîhâ*) Hiçbir arazi parçası yoktur ki, kâfirin kendisine gömülmesinden Allah'a sığınmasın!”

Şimdi müslümanım deyip de müslümanlıkla hiç alâkası olmayan ve Müslümanlığı engellemeye çalışan sürülerle gâvurlar var. Allah şerlerinden Ümmet-i Muhammed'i muhafaza buyursun...

“Bu öldüğü vakitte de yer simsiyah kesilir. Yer parçaları, 'Aman aman bunu bana getirmeyin. Aman bunu bana getirmeyin. Aman bunu benim içime gömmeyin!' diye Allah'a sığınırırlar.”

t. İnsan Öldü mü Kıyameti Kopmuştur

Deylemî Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²³

إِذَا مَاتَ أَحَدُكُمْ فَقَدْ قَامَتْ قِيَامَتُهُ وَاعْبُدُوا
اللَّهَ كَأَنَّكُمْ تَرَوْنَهُ وَاسْتَغْفِرُوا كُلَّ سَاعَةٍ

(ابن لِّل فِي مَكَارِمِ الْأَخْلَاقِ عَنْ أَنَسٍ) (الدِّيلْمِيُّ عَنْ أَنَسٍ)

²³ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.285, no:1117; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1072, no:42748; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1615, no:2618; Süyûtî, *Câmiu'l-Ehâdîs*, c.IV, s.65, no:2781.

RE. 63/7 (*İzâ mâte ehadüküm, fekad kâmet kıyâmetuhû, va'budu'llâhe keenneküm teravnehû, ve'stağfirûhu külle sâah.*)

(*İzâ mâte ehadüküm*) “Sizden biri öldüğü zaman, (*fekad kâmet kıyâmetuhû*) muhakkak ki onun kıyameti kopmuş demektir. (*Va'budu'llâhe keenneküm teravnehû*) Öyle ise Allah-u Teâlâ'ya, onu görüyormuşsunuz gibi ibadet edin! (*Ve'stağfirûhu külle sâah*) Her zaman, her an ona istiğfarda bulunun!”

Saatten murat, bu 60 dakikalık saat değil de her zaman için Allah-u Teâlâ'ya istiğfar ediniz demektir.

Dünyada ne istiyorsan, engeller var mâniler var. Hastalıklar oluyor çok çok... Hep sebebi günahlardır. İstiğfarı çok yapın! En kolayı, (*Estağfiru'llâh*) “Yâ Rabbi, beni affeyle! Beni mağfiret eyle yâ Rabbi! Hatalarımı bağışla yâ Rabbi!” demek.

İnsan hatalarını da biliyor ya, onlardan da uzaklaşmalı sonrasında...

u. Hafızlara Müjde!

Deylemî, Câbir RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁴

إِذَا مَاتَ حَامِلُ الْقُرْآنِ أَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَى
الْأَرْضِ أَنْ لَا تَأْكُلِي لَحْمَهُ قَالَتْ إِيهِى
كَيْفَ أَكَلُ لَحْمَهُ وَكَلَامِكَ فِي جَوْفِهِ

(الديلمى عن جابر)

RE. 63/8 (*İzâ mâte hâmilü'l-kur'âni, evha'llâhu teâlâ ile'l-ardı, en lâ te'külî lahmehû, kâlet: İlâhî, keyfe âkilü lahmehû, ve kelâmike fî cevfihî.*)

(*İzâ mâte hâmilü'l-kur'âni*) “Hamele-i Kur'an'dan, hafızlardan birisi öldüğü zaman...”

Hâmilü'l-Kur'ân, alim insan demek. “Alim insan öldüğü zaman, (*evha'llâhu teâlâ ile'l-ardı*) Allah toprağa, yeryüzüne vahyeder ki, (*en lâ te'külî lahmehû*) ‘Bu kulumun etini yeme, bu kulumun etini çürütme, kabirde olduğu gibi kalsın, toprak olmasın!’“

(*Kâlet*) “Yer de cevap verir: (*İlâhî keyfe âkilü lahmehû, ve kelâmike fî cevfihî*) Senin kelamın onun içinde olduğu halde ben onun etini nasıl yiyebilirim, nasıl çürütebilirim!”

Sen şimdi hangi bilgiyi istersen onu öğren ama evvela bu Allah'ın kelamını öğren, onu okumasını öğren!

Allah'ın kelâmı, Allah-u Teâlâ'nın gönderdiği harflerle öğrenilir ve o harflerle okunur. Başka harflerle onu okumak doğru değil, caiz de değildir. Çünkü şu ağızda harflerin hepsinin ayrı ayrı çıkış yerleri vardır. Bu bizim Türkçemizde yoktur. Türkçemizde gelişigüzel okuruz biz. Ne harfin yeri vardır ne bir şey vardır, ağzımızdan çıktığı gibi okuruz. Fakat bu kelâm-ı ilahî olan

²⁴ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.284, no:1112; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.238, no:1586; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.555, no:2488; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.70, no:2793.

Kur'ân-ı Azîmüşşân'ı ve Arap kelimelerini okurken her harfin ağızda yeri vardır. *Elif* buradan çıkar, *lâm* buradan çıkar, *mim* buradan çıkar, *be* buradan çıkar, *ayın* buradan çıkar, *gayın* buradan çıkar, boğazdan çıkar. Hepsini yerlerinden çıkarmak şarttır.

Binâen aleyh her müslümanın hiç olmazsa Kur'an kurslarındaki hocaefendilere gidip Kur'an'ını dinletmesi, ona göre okuması lazımdır.

Dün bize gelen bir çocuğa ben Kulhuvallah'ı okuttum. Kulhuvallah'ı bile doğru dürüst okuyamıyor. Olmaz ki! Okuduktan sonra devamı lazımdır, devam olmazsa yine unuttur onu o. Unutulur yani.

Onun için Allahu Teâlâ'nın kitabını hâmil olan insanın etini mezarın yemesine imkân yok...

Bak bir misal söyleyeyim. Bursa'daki bir hadisedir ama adamın adı aklıma gelmedi. Dağ üzerinde mescidi var. Camisi de güzel yerde, defter de var orada her gelen oraya, "Ben de oraya geldim de ziyaret ettim." diyerekten bir şey yazıyor. Ben de gittim, baktım defterin başında bir hadise yazılı.

Hadise şöyle:

Orada yatan zât hocasının mezarında yenip yenmediğini, cesedinin durup durmadığını öğrenmek için mezarı açmış. Ne kadar sonra ise bakmış hocası duruyor mezarında. Yenmemiş, cesediyle duruyor. Fakat mezarını açtığından dolayı hocasının hoşuna gitmemiş, gözleri kör olmuş.

Büyük bir alim bu zât, gözleri kör olmuş. Cenâb-ı Peygamber’i görmüş rüyasında, demiş ki;

“—Bir tefsir yaz!”

“—Yâ Rasûlallah, gözlerim kör, göremiyorum ki nasıl yazayım?”

Mübarek hırkasından bir parça vermiş. Sür bunları gözüne demiş. Gece onu sürmüş sürekli gözlerine, gözleri açılmış.

Sonra alim bakmış ki pamuk üzerinde, ama gözleri de açılmış. Tefsirini yazmış ve “Her gelen okusun da duysun bu hadiseyi.” diyerekten bu hâdiseye orada işaret etmiş.

Bizim rahmetlik üstazımız Mustafa Feyzi Hazretleri Tekirdağlıydı. Allah rahmet eylesin, makamını âli eylesin...

Rahmetlik oldu, Süleymaniye türbesinin yanında makberesine defnolundu (23 Muharrem 1345/1 Ağustos 1926). Aradan 30 küsür sene geçti, Adnan Menderes devri geldi (1957). O mezarları kaldırma emri verildi, hepsini ileriye alıyorlar. Burada Süleymaniye türbesinin önünde, sol tarafta mezarlar vardı ki, Hürrem Sultan mezarlığıymış. O arayı dolduruyordu mezarlık. Orasını kaldırdılar, ileriye aldılar mezarları.

Bizi de çağırdılar ki, “Madem talebesisiniz, gelin hocanızın başında bulunun!” diye.

Birçok zevat da var gene. Torbalar getirmişler, açmışlar mezarları. Ameleler var, mezarları süpürüyorlar kemiklerini torbalara koyuyorlar

yeni açılan mezara, “Bu filanın mezarıdır.” diyerekten götürüp koyuyorlar.

Sıra rahmetlik bizim Hocamıza geldi. Mübarek, olduğu gibi duruyordu. Tabutu üzerinde, saç sakalı yerinde, gözümüzün önünde böyle canlı gibi... Gözyaşları ile tabutu kaldırdılar, götürüp yeni açılan mezarına koydular.

Ki, bir insanın asgari birkaç sene içerisinde çürümesi mukadderdir yani. Birkaç sene içerisinde çürür. Allah yedirmeyince, toprak yiyemez.

Allah cümlemizi affetsin... Şefaatlerine nail eylesin...

ü. Cenazeye Teyemmüm Ettirilmesi

Ebû Dâvud ve Beyhakî, Mekhûl RH.A'ten rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁵

إِذَا مَاتَتِ الْمَرْأَةُ مَعَ الرَّجَالِ لَيْسَ مَعَهُمْ امْرَأَةٌ

غَيْرُهَا أَوْ الرَّجُلُ مَعَ النِّسَاءِ لَيْسَ مَعَهُنَّ

رَجُلٌ غَيْرُهُ فَإِنَّهُمَا يُتَيَمَّمَانِ وَيُدْفَنَانِ

وَهُمَا بِمَنْزِلَةِ مَنْ لَا يَجِدُ الْمَاءَ

(د. فى مراسيله، ق. عن مكحول مرسلًا)

RE. 63/9 (*İzâ mâtetî'l-mer'etü mea'r-ricâli, leyse meahüm imreetün gayrahâ; evi'r-racülü mea'n-nisâi, leyse meahünne racülün gayruhû;*

feinnehûmâ yüteyemmemâni ve yüdfenâni, ve hümâ bi-menzileti men lâ yecidü'l-ma'.)

(Izâ mâtetî'l-mer'etü mea'r-ricâli, leyse meahüm imreetün gayrahâ) “Bir seyahat esnasında bir kadın ölse, kafilede onu yıkayacak başka hiç kadın yok; hep erkekler var. Bir tek kadındı, öldü. *(Evi'r-racülü mea'n-nisâi, leyse meahünne racülün gayruhû)* Yahut bir başka kafile ki sadece kadınlar var, başlarında bir adam vardı, öldü. Birincisinde bir kadın yok ki o ölen kadını yıkayacak, ikincisinde bir adam yok ki bu ölen adamı yıkayacak!

(Feinnehûmâ yüteyemmemâni ve yüdfenâni)
Bu durumda teyemmüm ettirilir!”

Peygamber Efendimiz SAS; *(Ve hümâ bi-menzileti men lâ yecidü'l-ma')* “Çünkü bu durumda cenazeler suyu bulamamış hükmünde sayılırlar!” diyor.

Kadınların ölüsü de nâ-mahremdir, dirisi de nâ-mahremdir. Yalnız, kadın kocasını yıkar.

Allah cümlemizi affetsin... Mağfiret-i ilâhiyyeye cümlemizi mazhar eylesin...

²⁵ Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.398, no:6461; *Merâsil-i Ebû Dâvud*, c.I, s.472, no:389; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXV, s.328, no:5271; Mekhul Rh.A'ten.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.III, s.248, no:11073; Said ibn-i Müseyyeb Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.574, no:42233; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.72, no:2798.

v. İleride Fitneler Olacak

Ebû Nuaym, Sehl ibn-i Ebî Hasme RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁶

إِذَا مِتُّ أَنَا وَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ وَعُثْمَانُ
فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَمُوتَ فَمُتْ

(حل . عن سهل بن أبي حثمة)

RE. 63/10 (*İzâ mittü ene, ve ebû bekrin, ve umeru, ve usmânu, feinisteta'te en temûte, femüt*)

(*İzâ mittü ene*) “Ben vefat ettiğim zaman, (ve *ebû bekrin*) Ebû Bekir de vefat ettikten sonra, (ve *umeru*) Ömer de vefat ettikten sonra, (ve *usmânu*) Osman da vefat ettikten sonra, (*feinisteta'te en temûte, femüt*) eğer elinden geliyorsa sen de öl!”

Allahu a'lem, o zaman çok fitneler çıkacak, işler karışacak, bazı insanlar o tarafı tutacak, bazı insanlar bu tarafı tutacak, bir çok şeyler olacak demek.

Bugün 1400 sene sonra, Müslümanlık yine ayakta el-hamdü lillâh! Müslümanların sayısı bugün bir milyara varmıştır. Fakat o günkü Müslümanın bir tanesine bedel olmayız.

²⁶ Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.280; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.318, no:1257; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIX, s.175; Sehl ibn-i Ebî Hasme RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.IV, s.74, no:2801.

O günkü Müslüman, can ile Müslümandı. Peygamber SAS önlerinde idi. Allah-u Tealâ'nın lütfu da onlara erişiyordu.

Sen Peygamber önlerinde idi deme, Eb Cehil de o devirde yaşadı, Eb Cehil iman edebildi mi? Eb Lehebler, onun emsalleri iman edebildiler mi? Allah kime lütfetti ise onlar iman ettiler.

Bugün de öyledir. Bu dünyanın bu kadar fitnesi içerisinde, el-hamdü lillâh Allah bizi yine koruyor ve muhafaza ediyor. İnşaallah hüsn- hatimelerle, Cenâb-ı Hakk'ın ltfuna mazhar olaraktan ahirete ger, onun bize vaad etmiş olduğu cennet nimetlerine hepimiz sevinçler içerisinde gark oluruz.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin....

y. Yemenlilere İyi Davranın!

Taberânî, Utbe ibn-i Abd RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁷

إِذَا مَرَّ بِكُمْ أَهْلُ الْيَمَنِ يَسُوقُونَ
نِسَاءَهُمْ وَيَحْمِلُونَ أَبْنَاءَهُمْ عَلَى
عَوَاتِقِهِمْ فَإِنَّهُمْ مِنِّي وَأَنَا مِنْهُمْ

(طب . عن عتبة بن عبد)

RE. 63/11 (*İzâ merre bikm ehl'l-yemeni, yeskne nisâehum ve yahmelne ebnâehm alâ avâtikihim, feinnehm minnî ve ene minhüm.*)

Ehl-i Yemen'i methediyor Cenâb-ı Peygamber SAS.

(*Izâ merre biküm ehlü'l-yemeni, yesûkûne nisâehum ve yahmelûne ebnâehüm alâ avâtikihim*) “Yemen halkı, kadınları ve omuzlarında çocukları ile size geldiklerinde...”

Onlar Yemen'den Medine-i Münevvere'ye hicret ediyorlar. Arabaları filân yok... Memleketlerini bırakıp Peygamberin bulunduğu yere geliyorlar. Yemen uzak memleket, herkes yapabilir mi bunu?

(*Feinnehüm minnî ve ene minhüm*) “Bilin ki onlar bendendir, ben de onlardırım! Onlar beni sevdikleri için memleketlerini bırakıp geldiler buraya; ben de onları seviyorum!”

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar eylesin... Sevdiği ve razı olduğu kulları arasına kabul buyursun... *El-fâtihah!*

²⁷ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVII, s.123, no:304; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.176, no:1139; Utbe ibn-i Abd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.50, no:33950; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.77, no:2808.

Mehmed Zâhid KOTKU

13. 06. 1976 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis](#)

[Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü